

Akademický rok 2019/2020

Bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Adam Smrekovský

Název práce: *Not So Close That Breck*

Slovní hodnocení:

V rámci individuálních konzultací student Adam Smrekovský adekvátně formuloval svá formální a ideová stanoviska a poskytl důležité informace k částem filmu, které v době psaní oponentského posudku nebyly dosud realizovány. Vedle chybějících pasáží scházely snímku také postprodukční úpravy, týkající se především nevyrovnané zvukové složky, absentující hudby a barevné tonality. Při tvorbě posudku jsem tak vycházel z porovnání dokumentace závěrečné práce (DZP) a rozpracovaného filmu, který jsem od hodnoceného studenta obdržel.

Koncepce filmového útvaru *Not So Close That Breck* poměrně věrně kopíruje textovou část dokumentace závěrečné práce. Rozdílnost se projevuje především ve filmu absentujícími dovysvětlujícími pasážemi, např. detailním zasvěcením do práce chytače psů další osobou či přiblížením pražské stolové hory Vidoule jako oblíbeného místa společenských outsiderů. Ve výsledném filmovém tvaru představuje hora především anonymní autonomní zónu s původní přírodní vegetací, vzdálenou od toposu hektického velkoměsta. Metropole se svými kapitalistickými principy korporátního shonu za pomyslným úspěchem založeným na dravém získávání finančních prostředků slouží jako protiklad vůči liduprázdné stolové hoře a je vnímána jako jedna z hlavních příčin existenciální paniky.

Hlavní postavou je Breck Coleman, jenž je inspirován stejnojmennou postavou trappera z amerického filmu *The Big Trail* (1930). Smrekovskému v původním snímku uhranula především povaha životní dráhy tohoto hrdiny, lovce kožešin, jehož práce je na jednu stranu vysoce riziková, přesto představuje ideální způsob obživy z hlediska svobodné a na nikom závislé seberealizace. Svého vlastního hrdinu vnímá autor jako jakousi moderní verzi hollywoodského Brecka, při čemž na konkrétním osudu ústřední postavy příhodně aktualizuje především dilemata současné, materiálně zaměřené společnosti, i neschopnost najít smysluplné existenční řešení, které by se nakonec nejevilo jen jako další dočasný útěk.

V rámci fikčního světa se postava Brecka objevuje ve Smrekovského tvorbě již potřetí. Dvě předchozí krátkometrážní videa *Get Rich Or Die Tryin Under The Shard* a *Never Ending Shift* se v různých podobách vypořádávají s pozicí mladého člověka v současném světě. Ač se autor sám spíše vyhýbá popisu svých děl jakožto autobiografických, je zřejmé, že otázky, které řeší, považuje za palčivé a dnešní společenské uspořádání, v němž se jakožto představitel mladší generace nachází, shledává jako neuspokojivé a těžko řešitelné.

Stanovená forma filmu předpokládá typově hybridní tvar, fiktivní příběh narušují dokumentární postupy, především dovysvětlující promluvy hlavního hrdiny Brecka, které adresuje přímo na kameru a směřuje tak fikci do podoby mockumentu, tedy falešného dokumentu, jehož cílem ale není nutně přesvědčit diváka o zobrazení skutečného příběhu.

Za hlavní devizy snímku považují především autentičnost fiktivního prostředí, promyšleně komponovanou narativní strukturu a suverénní režijní vedení hlavní postavy ztvárněné nehercem Danielem Rejmonem, jenž dodává snímku patřičnou uvěřitelnost nejen svou fyziognomií a gestikou, ale také přirozenou verbální schopností slangového jazyka artikulovat nemilosrdnost světa ovládaného penězi i bezmocnou touhu po svobodě. V určitých pasážích ale vnímám také poněkud klopotnou doslovnost a s tím související stopáž, která by se větší dějovou hutností mohla snížit. Konkrétně se to projevuje v některých přechodech z promluvy hlavní postavy na vystavení následných inscenovaných scén, které působí poněkud polopaticky, dva stejné popisy podané jinou formou (komentář VS. následná vizualizace) v těchto případech nepřinášejí žádnou významovou rovinu a zavání zbytečností. Naopak některé dějové segmenty nejsou zcela srozumitelné, např. vyzvedávání odměny za (ne)vrácení psa, z děje také nevyplyvá dost jasně, že si Breck dotyčného psa nechá a jeho majitele podvede. Tyto závěry nicméně opírám o nedokončenou verzi.

Na rozdíl od dvou předchozích, experimentálně laděných děl s postavou Brecka, které využívají asociativní koláž složenou se subjektivních pasáží ruční kamery se záznamy z jiných televizních médií a přejatými záběry průmyslových kamer, resp. expresivní střihové postupy, se autor v bakalářském snímku *Not So Close That Breck* formálně pustil do nesnadné podoby hraného filmu předpokládajícího odlišné inscenační postupy. Hektičnost syžetu založeného na rychlém střihu nahrazuje pomalým tempem, fabuli konstruuje dlouhými, často statickými záběry, které se objevují především v explikaci některých scén a také v rámci Breckovy promluvy, která se prolíná napříč celým filmem. Schopnost osvojit si pravidla filmové řeči se projevuje také v dialogických pasážích Brecka se svým přítelem nebo v částech odhalující pozadí jeho postupné proměny. Ty Smrekovský snímá především ruční kamerou a rytmem střihu citlivě kopíruje emocionální rozpoložení hlavního hrdiny.

Otázky k rozpravě:

1. Autentičnost snímku vychází v zásadní míře z promluv hlavního hrdiny na kameru. Protože jsem neviděl finální podobu, která možná na tuto otázku odpovídá, zajímá mě, jakým způsobem uvažujete v rámci vytyčeného formátu o své vlastní pozici v rámci filmu, neboť v podobě, kterou jsem měl možnost zhlédnout, jsou promluvy pojímány do značné míry dialogicky, jako interview mezi hlavní postavou a vámi za kamerou, což působí velmi sugestivně.
2. Proč jste si pro realizaci své vize vybral formát hraného filmu, který je očekávatelný spíše na tradiční filmové škole typu FAMU? Jaká byla vaše motivace k tomuto rozhodnutí po sérii formálně experimentálních snímků?

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji i k obhajobě.

Návrh klasifikace:

B

Posudek vypracoval(a):

Mgr. Alexandr Jančík, DiS.

Datum: 14. 8. 2020